

finde paalidelige, saa kan der opstaae en gjen- nemgaaende Forlegenhed. Underledes vilde det derimod være, naar de Vedkommende ikke kunde undslaae sig, saa vilde det være let at finde Mænd, der ansaaes for paalidelige fra begge Sider; men efter Forslaget vil det gaae saaledes, at de, som maae anses for de meest paalidelige, ville undslaae sig, naar de kunne gjøre det, og saa kommer Vanffeligheden. — Jeg skal blot endnu med Hensyn til en Ytring af den ærede sidste Taler (Sager) gjøre ham opmærksom paa, at det, han omtalte, er et Punkt, der under Sagens forrige Behandling blev anseet for meget væsentligt, hvilket han her aabenbart ikke har tillagt en saadan Betydning, som man tillagde det dengang, nemlig hvorvidt den Erklæring, der fore- dres, skal være skriftlig, eller afgives ved en trykt Formular. Det var en bestemt Fordring fra mange af os, der dengang interesserede sig for Sagen, at disse Erklæringer ikke maatte afgives gennem trykte Formularer, men skulde være skriftlige; thi det ligger nær for at slutte — vi vide jo fra, hvad der er skeet i dette Forhold, at Udførelsen af disse Forretninger paa mange Steder betragtes med stor Eigezyldighed, saa at man ikke tillægger dem videre Betydning, men blot opretholder Formen, — at, naar Mænd, der kun betragte denne Sag som mindre vigtig, blot have at underskrive en trykt Blanket, kunne de meget godt komme til at underskrive, uden engang at gjenmæle den, og uden at gjøre sig det klart, hvilken Erklæring det er, de afgive. De kunne ved Bane komme til blot at tage Blanketten for sig og underskrive den, uden at lægge nøje Mærke til de Punkter, de erklære sig over, hvorimod, naar de skulde sætte sig hen og paa Stedet selv skrive Erklæringen, vil deres Opmærksomhed drages hen til, hvad de skulde erklære sig over. Det var af denne Grund, at man sidst bestemt holdt paa, at disse Erklæringer ikke turde og ikke kunde afgives paa anden Maade end skriftlig.

J. J. Christensen: Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Eigsynene skulde være tvungne Ombud eller ikke, har Regjeringens oprindelige Forslag, saaledes som det

blev forelagt i Landstthinget, og Landstthingets endelige Vedtagelse adskilt sig fra hinanden, idet Regjeringens Forslag gif ud paa at gjøre det til et tvungent Ombud, medens Landstthingets Forslag gif den modsatte Bet, nemlig at lade det blive en frivillig Sag, hvorvidt de Paa- gjældende ville overtage dette Hverv eller ikke. Forsaavidt man opgiver det tvungne Ombud, kan jo, som det allerede tidligere er blevet fremhævet, Kommunekassen derved bebyrdes med en Udgift, som det ogsaa forekommer mig maa være Kommunekassen vedkommende. Naar man har haft Betænkneligheder ved at gjøre det til et tvungent Ombud, og maaskee særlig fordi det ganske vist er et Hverv af en særegen Bestaafenhed, hvis Udøvelse mulig paa Afskillige kunde have en særegen Indvirkning paa Grund af deres aandelige eller legemlige Helbredstilstand, saa troer jeg, at man i saa Henseende kunde finde en Udvei, hvorved man kunde betrygges ligeoverfor slige Betænkneligheder. Af Landstthingets Udvalgs Betænkning fremgaaer, at Mindretallet der har villet fikke sig imod en slig Fare, ved at Vedkommende kunde anføre og godtgjøre saadanne Undskyldningsgrunde, som den Autoritet, hos hvem Ud- nævnelser ligger, maatte finde fyldestgjørende til at fritage en Mand for Bestillingen som Eigsynsmand. Naar en saadan Bestemmelse kom ind, saa troer jeg, at der ikke længere var nogen særlig Grund til at nære Betænk- lighed ved at paalægge Nogen den omhand- lede Bestilling som et tvungent Ombud. Af Forslagets § 5 fremgaaer det, at Justitsmini- steren skal lade forfatte en Veiledning for Eigsynsmænd. Det er naturligtvis fuldkommen rigtigt, men det sidste Punktum af Paragra- phen henstiller ganske til vedkommende Eigsynsmænd, hvorvidt de ønske nogen nærmere Oplysning med Hensyn til Benyttelsen af Veiledningen, og forsaavidt de ønske en saadan Veiledning, skal Lægen være forpligtet til at give dem den. Jeg finder det ikke saa fuldkommen rigtigt, at det ganske kan berøve paa, om Vedkommende selv fremsætter noget Ønske; der kan jo være forskellige Grunde, der kunne afholde Vedkommende fra at gaae til Lægen, deels maaskee fordi han ikke nærer en saa tilkørlig Iver for Sagens